

[Wilhelm]

tegnelsen udbyttedeling eller overskudsdeling stadig er tale om tvangsopsparing, ja, det bekræftede den socialdemokratiske ordfører, da han fremhævede, at det ikke ville mindske, men tværtimod forøge den kapital, der er til rådighed for virksomhederne. Udformningen som overskudsdeling har derudover nogle konsekvenser, som ingen socialist burde kunne godtage. Det svarer jo simpelt hen til en påtvungen fælles akkord for alle ansatte, unge og gamle, raske og nedslidte. Det er ikke svært at forestille sig, hvordan nedslidte 60-årige vil få det under et sådant pres. I alle andre sammenhænge har vi på venstrefløjens kunnet enes om at modsætte os akkordræs og invaliditetsfremmende lønssystemer i det hele taget. Det burde også være tilfældet med udbyttedeling, som i den henseende er værre end de tidligere ØD-varianter. Udbyttedeling vil betyde indbygget splid og usolidaritet mellem arbejderne indbyrdes. Og det er det socialdemokratiske flagskib!

Chr. Christensen (KrF):

Danmarks stærkt forværrede økonomiske situation og den tidligere regerings manglende evne til indbyrdes at blive enig om, hvilke midler man skulle anvende for at stoppe den negative udvikling på det økonomiske område, var hovedårsagen til, at det valg, der nu er overstået, blev udskrevet.

Vort økonomiske uføre skyldes først og fremmest, at der i de sidste år har været ubalance mellem produktion og forbrug, offentligt såvel som privat, fordi forbrugsstigningen i de senere år er løbet langt hurtigere end stigningen i produktionen. Resultatet er blevet forringet konkurrenceevne, stor arbejdsløshed, stigende underskud på betalingsbalancen og en så voldsom gældsætning til udlandet, at vor ret til selv at bestemme i vort eget land er kommet i fare.

Denne udvikling måtte stoppes, og det var på den baggrund, kristeligt folkeparti gik til valg sammen med tre andre partier i det såkaldte firkløversamarbejde med det formål at rette dansk økonomi op ved at stoppe den voldsomme forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet, gældsætningen til udlandet, og ved at styrke erhvervenes konkurrenceevne. Midlerne, ja, det var stop for pris-, indkomst- og omkostningsstigninger, det var en solidarisk indkomstpølitik, hvor ingen enkelt

gruppe kan tiltage sig indkomststigninger, andre grupper ikke kunne få, samt besparelser på de offentlige budgetter – besparelser, der fortrinsvis skulle bestå i udskydelse af anlægsarbejder, der er lidet arbejdskraftforbrugende og meget valutakrævende. Men vi slog samtidig fast og ikke uden aktualitet, at en sådan politik måtte gennemføres af folkettinget uden diktat fra én eller flere af arbejdsmarkedets organisationer.

Firkløverpartierne fik samlet en beskeden fremgang, men på grund af socialdemokratiets gode valgresultat ikke stor nok til at danne en regering, der på nærværende tidspunkt kunne gennemføre de foranstaltninger, vi gik til valg på, og som vi stadig mener er både de rigtige og de nødvendige.

At behovet for drastiske foranstaltninger ikke er blevet mindre, er klart understreget af tidligere finansminister Heinesens udtalelse om, at vi nu kan se vor økonomiske afgrundsrand, og af statsministerens redegørelse i går, hvoraf det fremgik, at betalingsbalanceunderskuddet alene for årets første 9 måneder er kommet op på næsten 11 mia kr., og at vi inden årets udgang kommer op over de 14 mia kr.

I denne situation sidder vi nu med en socialdemokratisk mindretalsregering, som ikke på forhånd har sagt klart, hvordan den vil løse problemerne. Det må være naturligt at spørge: vil, kan og tør denne regering fremsætte de nødvendige forslag, der skal til, for at vi igen kan skabe balance i dansk økonomi? Er svaret et ja, så skal det ikke skorte på vores gode vilje til at melde os blandt de ansvarsbevidste partier i folkettinget, statsministeren i går efterlyste, til at gå ind i reelle forhandlinger om løsningen af vort økonomiske uføre, men det må ske under skyldig hensyntagen til de økonomisk svage i vort samfund.

Vi må medgive regeringen, at der blandt de hastelove, der nu er forelagt folkettinget til behandling, er forslag, der søger at stoppe stigningerne i priser og indkomster, men det er på meget kort sigt. Hvad skal der ske, når disse lovbestemmelser udløber til nytår? Kristeligt folkeparti har tidligere i økopløen Q klart påpeget, at vil man gennemføre en svag indkomstpølitisk løsning, bliver man nødt til at bremse forbrugsstigningen igennem en strammere finanspølitik, det vil sige nye skatter og afgifter, som vil øge omkostningerne